

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Ad Evangelium Feriæ. In peccato vestro moriemini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

res aliqua consulta esset, tu verò, illà neglectà vel posthabitâ, nonnihil aliud agitates ex ductu tuo, nonne tibi suspectus esset ille ductus tuus, quem sic præferes Directoris iudicio? Cur porro non idem iudicas de iis virtutum actibus, quos exercere te putas ex electione tua, si illos compares cum exercendis in occasione, ubi se Deus manifestè indicat, & ubi à te toties quodammodo posthabetur, quoties occasione neglecta remittis exercitium in aliud tempus, quod tibi videbitur opportunius?

tutem exercebis; cum in una Dei voluntate sit posita certitudo, qualis quidem in hac haberi vita potest, neque aliud divinæ voluntatis indicium sit clarius, quàm dum se se offert virtutis occasio; Quidquid de futuro tibi promittis, nimis incertum est, ut ibi figas virtutem; nam præterquam quod neque diem neque gratiam tibi certò polliceri potes, de ipsa tua etiam voluntate, si quid tibi promittis, præsumptio est potius & virtutis quædã simulatio, quam bona voluntas; si enim esset bona voluntas, esset conformis divinæ, esset efficax & cooperatrix gratiæ, quæ se se offert, unde illud Propheta: *Date Domino Deo vestro gloriam, antequam contenebescat, & antequam offendant pedes vestri ad montes caliginosos: expectabitur lucem, & ponet eam in umbram mortis, & in caliginem.* Formidanda sanè verba.

1. Cor. 6. Sed quis tum promisit gratiam? cum potius nihil in Scripturis crebrius repetatur quam si negligatur occasio & tēpus, iactura fiat gratiæ, quæ se se cum occasione præsentis offerrebat? *Adjuvantes exhortamur, inquit Apostolus, non in vacuum gratiam Dei recipiatis, aut enim tempore accepto exaudi vo te, & in die salutis adjuvi te. Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis;* Et licet alia similis posset occurrere occasio: hoc ipsum tamen, quod differtur & quod præfens, futuro præfers ex arbitrio tuo magis quam ex nutu Dei, nonne indicat te magis velle facere voluntatem tuam quam divinam? Quod & verat Sapiens, *Ne dicas amico tuo, vade & revertere, cras dabo tibi cum statim possis dare;* quanto magis id vetitum, ne sic cum Deo agas? Velle sine sic tecum Deus ageret, quando in necessitate tua rogas illum, ut in adiutorium tuum intendat, ut festinet, ut ne tardet? O te inconsultum! vis Deum tibi statim adesse cum illum rogas, & cum te ille rogat seu cum tibi adest, tu illum differis & repellis! *Et noluerunt attendere, & auerterunt scapulam recedentem, & aures suas aggravaverunt, ne audirent. Verterunt ad me tergum, & non faciem, & in tempore afflictionis suæ dicent, surge & libera nos. Potestne aliquid iniquius cogitari?*

Et certè qui modo differt in aliud tempus, æquè proferet illud tempus in aliud atque aliud sine modo, sicut jam differt; qua enim difficultate, si quæ talis est, modò impeditur, eadem & retardabitur semper, imò & graviori ut supra ostensum est; aut si quæ alias ratio appareat virtutis exercendæ, cum non sit melior neque nobilior, quam quæ ex divina voluntate petitur, *Quid adhuc queritur, inquit Apostolus? voluntati enim eius quis resistit? quis nisi fatuus, arrogans, impius? Sic itaque semper in occursum virtutis: Ecce nunc hora; aut modo aut nunquam. Itane verò nunquam virtutem exerceam? ergo modò. Et jam modò vide quid occurrat; atque hoc ipsum propositum virtutis cuiuslibet sic deinceps exercendæ, firmiter statue in Domino; *Iuravi & statui custodire iudicia iustitiæ tuæ.* Certa est alioquin Veritas:*

Quo longius differis, difficultatem difficilius tolles.
Vide in 1. parte, Feria 2. hebdomada.

III. P U N C T U M.

SI dum ergo adest virtutis occasio, virtus adest, vix unquam aderit, vix unquam certò vir-

PRO EADEM FERIA QVADRAGESIMALI.

Ad Evangelium, In peccato vestro moriemini. Ioan. 8.

VERITAS PRACTICA.

In 4. parte, Feria 5. hebdomadae decimae nonae, & ubicunque de Mundo, de rara poenitentia, & de paucis salvandis.

Illa mundanis praecipue formidanda sententia: In peccato vestro moriemini.

FERIA TERTIA.

SVAVITAS ET MANSVETUDO

Domini IESU, proditorem suum

alloquentis.

Amice, ad quid venisti? Matth. 26.

Iuda, osculo filium hominis tradis! Luc. 22.

VERITAS PRACTICA.

Quod quis est mitior, eo est generosior.

RATIO EST, Quia quod quis est magis compos & sui potens, eo est generosior.

Sed quod quis est mitior, est magis sui potens.

Ergo & generosior, quod tamen vix crederetur.

I. PUNCTUM.

Nunquam defuerunt Christo Domino Inimici, neque his unquam defuit mala voluntas ejus perdendi; sed ad hanc usque horam nullus fuerat ausus Eum tangere, quia videlicet, nondum venerat hora eius; At ecce modò nunc hora, ecce primus omnium Judas simulato amici osculo non veretur eum infami ore contingere, & faciem illam tremendam Angelis atrectare scelestis suis labiis! Paucis hæc Evangelistæ, sed emphaticis Verbis. *Et qui vocabatur Iudas, unus de duodecim antecedebat eos; & confestim accedens ad Iesum, dixit, Ave Rabbi, & osculatus est eum.*

Joan. 7.

Luc. 22.

Matth. 26.

Credibile est, ad hos amplexus cohortuisse sacrum Christi Domini corpus; & ad hanc primam plagam, sanctissimum eius vultum sic erubuisse, ut licet non fuerit admodum violenta plaga, fuerit tamen valde sensibilis Illi, qui pectus amarulentam osculantis cernebat, & in medio pectore Satanam inhabitantem, atque in se per discipulum suum irruentem. Sic enim dictum est, quod introivit in eum

Satanas. Mirum, quin terra de hiscens abforbuerit hominem, aut cælum fulgurans non consumpserit! sed erat nobis edendum suavitatis & generositatis exemplum! Admirare, Audi, Vide quâ gratiâ, quâ beniguitate, quibus verbis injuriam Christus ulciscitur; Amice, inquit, ad quid venisti? Hoc erat verbum omni telo acutius, hic sermo penetrabilior omni gladio accipiti, ad proditoris pectus confodiendum & conscientiam sceleris excitandam, nisi contra obduruisset.

Vide enim & expède, ut proponit illi quaestionem, Ad quid venisti, cui erubescat respondere, & pudore confusus redeat in animum & respiscat; sic enim respondere debuisset, Venio te traditurus, quod certè si cogitasset & attendisset, tam forte salubrius eum poenituisset quàm postea. Tum verò compellans Christus Traditorem proprio nomine, addit; Iuda, osculo filium hominis tradis! Quasi ipse Dominus responderet suæ quaestioni, quasi diceret, quod ille miser non audebat; Ad hoc scilicet tu venisti, ut me tradas! Sed attende quid facias! Nonne vel hoc infame Traditoris nomen te commoveret: Tu Iuda traditor! tu ex Discipulo meo, satelles Satanæ! ex Apostolo Apostata, ex primis omnium nimis honorandis amicis, execrabilis omnium, qui extiterint, hominum! Hoc expende Iuda, redi in te ipsum, ad quid venisti! si data est & accepta pecunia, ut me venderes, en me tuum; habes quem quaeris; sed cum ego te, jam cariore pretio velim redimere, ne te ipsum perdas; Redi ad me redimendus, sicut ego me ipsum

Hebr. 4.

Ep. 8.

Luc. 1.